Liberalteologi, Ekumenik och Kyrkornas världsråd

Spara som PDF

Om vad liberalteologi är för något, hur den uppstod, hur den har påverkat ekumeniken och vad Kyrkornas världsråd arbetar för. Var kommer detta att sluta?

Inspelning
Nedan kan du lyssna till en inspelning av denna text.

Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem ljudfilen (mp3).

Vad är liberalteologi? Jo, det är en intellektuell förförelsevind i kristenheten som började blåsa så smått redan under upplysningstiden (1700-talet), en tid som präglades av rationalismens hyllande av förnuftet. Men det är först i slutet på 1800-talet och början av 1900-talet som liberalteologins förförelsevindar börjar blåsa ordentligt. Liberalteologin hämtade då mycket av sin inspiration ifrån den s.k. modernismen, vilken står för omvärdering av det mesta och en progressiv utveckling till det som man menar är bättre för samhället och människan.

Fjärmande från "okunniga" kristna

Liberalteologi är i grunden människors ansträngningar med att göra den kristna tron rumsren för "världen". Och med "världen" avses då den ickekristna delen av jordens institutioner och befolkning. Kanske man också kan uttrycka det så, att liberalteologerna med sitt teologiska mixtrande eftersträvade en anpassning till

rationalism och modernism för att på så sätt "rädda" den kristna tron undan konflikt med "världen". De är i detta arbete villiga att överge allt i den kristna tron som strider mot "sunt förnuft" och mot all vetenskap, även i de fall där vetenskapen enbart har hypoteser att luta sig mot. Ofta talar de högutbildade teologerna om att deras arbete handlar om en uppgörelse mellan okunnighet och vetenskap; den som vill hålla fast vid Bibelns uppgifter så som sanna anses naiv och obildad. Man kan därför även säga att en dyrkan av vetenskapen utgör grunden för liberalteologin. Den blir på så sätt ett verktyg till att sudda ut dårskapsstämpeln på den kristna tron och därigenom ett sätt för teologer – och även för många förkunnare idag – att behålla eller uppnå aktning inom akademiska kretsar och institutioner. Detta strävande efter aktning och titlar är dock något som Bibeln vänder sig tydligt emot, och kanske inte konstigt då att liberala teologer och förkunnare sågar det mesta i Bibeln:

> Luk 16:15: "Ty det som är högt i människors ögon är avskyvärt inför Gud."
>
> Luk 6:26: "Ve er, när alla människor talar väl om er! På samma sätt gjorde deras fäder med de falska profeterna."
>
> Luk 11:52: "Ve er, ni laglärda! Ni har tagit bort nyckeln till kunskapen. Själva har ni inte kommit in, och dem som är på väg in har ni hindrat."
>
> 1 Kor 1:26-29: "Bröder, se på er egen kallelse. Inte många av er var visa om man ser till det yttre, inte många var mäktiga, inte många av förnäm släkt. Nej, det som för världen var dåraktigt har Gud utvalt för att låta de visa stå där med skam, och det som för världen var svagt har Gud utvalt för att låta det starka stå där med skam, och det som för världen var oansenligt och föraktat, ja, det som inte var till, har Gud utvalt för att göra till intet det som var till, för att ingen människa skall berömma sig inför Gud."

Ett fridsrike här och nu!

Att den kristna trons och evangeliets mål skulle vara att förvandla världen till ett lyckorike på jorden här och nu är **inget** som vi finner stöd för i Bibeln. **Målet för den kristna trons evangelisation är människors försoning med Gud, deras frälsning och förvandling, en och en, för att på så sätt bärga dem till det eviga livet!** Att mångas frälsning i sin tur kan påverka länders hälsa har vi ju ett exempel på i vår egen svenska historia, men att evangeliet skulle leda till

en världsförvandling i denna tidsålder är en villfarelse, i bästa fall ett önsketänkande. Fridsriket infinner sig inte förrän Jesus kommit tillbaka och HAN upprättat det!

Men målet för liberalteologin tycks primärt vara att förvandla världen här och nu i en liberal humanistisk riktning där alla kan enas i ett humanistiskt paradis. Detta vill man göra genom att sänka trösklarna till kyrkan (sudda ut anstötliga delar i Bibeln och förkunnelsen), genom ekumenik och dialog, och genom politiskt inflytande. Ett verktyg i detta arbete är *Kyrkornas världsråd* (mer om dessa längre ner). I Sverige finns ett motsvarande verktyg i *Sveriges kristna råd*(SKR). Målet för dessa båda är INTE att gemensamt hitta fram till den absolut mest rätta och bibelförankrade kristna tron. Målet är inte heller att alla skall anamma samma uttryckssätt för den kristna tron. Nej, målet är enhet trots olikheter! Med denna inställning kommer världens kyrkor vara vidöppna för den världsledare som skall dyka upp i den yttersta tiden, enligt Bibeln. Man kommer med glädje ta emot en global ledare som enar världen och världens alla religioner, men som ändå troligen tillåter olika uttryckssätt för religionsutövning så länge man accepterar denna ledare som gudomlig. Självförgudning är ju idag ett inslag hos många religioner, även i kristenheten, så det blir inte ett problem med en ledare som (också) utger sig för att vara gudomlig.

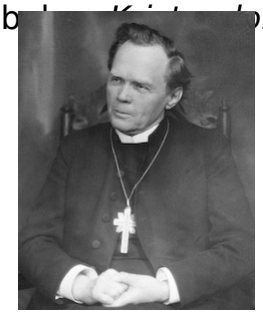

Ett bortplockande av allt övernaturligt i Bibeln

Tysken **Adolf von Harnack** (1851-1930) var i akademiska kretsar en högt aktad protestantisk teolog i början av 1900-talet. Ett citat från hans kända bok *Kristendomens väsen* avslöjar tydligt den liberalisering av det kristna budskapet som hade börjat omfatta många teologer redan vid den tiden. Så här skrev han om Bibeln:

> "Visserligen existerar inga underverk [i Bibeln], men underbara och oförklarliga företeelser finns det i överflöd…… Att jorden stått stilla i sitt lopp, att en åsninna talat, att en storm på sjön stillats genom ett ord [från Jesus], det tror vi inte och skall aldrig mer tro det."

Här är det intressant att notera att Nathan Söderblom var en stor beundrare av Adolf von Harnack; Söderblom skrev förordet i den svenska översättningen av b*Kristendomens väsen*.

Nathan Söderblom var en av de första stora liberalteologerna i Sverige. Han levde mellan åren 1866-1931 och var ärkebiskop i Svenska Kyrkan mellan åren 1914–1931. Det Söderblom framförallt åstadkom var att han i de teologiska kretsarna lyckades med ett konsekvent införande av ett rent bibelkritiskt och historiskt synsätt på Bibelns tillkomst och kristendomens uppkomst. Detta innebar att man lämnade allt vad gäller gudomligt ingripande och övernaturliga händelser utanför sin tolkningsmodell. Inom den bibelforskning som befinner sig i den akademiska världen med dess regler och metoder kallas denna tolkningsmodell för den *historisk-kritiska metoden*. Denna modell bestrider sådant som vi bibeltroende kristna ser som fundamentala och avgörande sanningar, såsom gudomlig inspiration bakom Bibelns tillkomst, Bibelns historiska tillförlitlighet, Jesu gudomlighet, Jesu ställföreträdande försoningsdöd, Jesu uppståndelse, jungfrufödseln, gudomligt inspirerade profetior, tecken och under, men även Guds existens såsom en personlig Gud!

Rudolf Bultman (1884-1976) var en tysk radikal liberalteolog som med stort förakt för det gudomliga fullständigt skalade av Bibeln från allt vad övernaturligt heter. Hans teologi går ibland under benämningen *avmytologiseringsteologi*. Denna protestantiska teolog har påverkat de teologiska utbildningarna oerhört mycket. Här är ett exempel på vad han skrivit:

> "Ingen vuxen människa föreställer sig Gud som ett väsen som finns uppe i himmelen. Ja, ’himmelen’ i gammal mening finns ju inte mer. Lika litet som det finns ett helvete, den mystiska världen under jorden. Vi är färdiga med historierna om Kristi besök i dödsriket och hans himmelsfärd. Vi har inte längre någon förväntan om ’människosonen’ som skall komma på himmelens skyar och de troende som skall ryckas

> bort upp i luften för att möta honom. Med kunskap om naturkrafterna och lagarna är vi också färdiga med ande- och demontron, och därmed gäller inte längre undren i Nya testamentet som under. Man kan inte längre använda sig av elektriskt ljus och radio eller vid sjukdom vända sig till modern medicinsk hjälp samtidigt som man tror på Nya testamentets ande- och mirakelvärld."
> *Tidens tecken, del 2* – Toralf Gilbrant

Detta är ju ett fruktansvärt uttalande från en man som vid sin tid var en ledande protestantisk teolog! Men det är teologer av denna sort som påverkat våra teologiska utbildningar allra mest. Vad är det alltså för utbildning som teologistuderande och blivande pastorer och präster får? Jo, det är en totalt sönderplockad kristen tro där allt övernaturligt, allt som är grundläggande för en sann och sund kristen tro har tagits bort, och där de akademiska hypoteserna om Bibelns tillkomst staplas på varandra. På köpet får de en total anpassning av teologin till evolutionsläran.

Liberalteologin gör de facto **otron** till en förutsättning för teologiska studier och bibelforskning i den akademiska världen! Därför utgör sådana studier en stor risk för unga kristna som vill börja studera teologi eftersom liberalteologin är en bibelfrämmande religion som vi inte kan kalla för kristen. Man bör istället vända sig bort från detta om man vill bli bevarad i sin tro eller finna den sanna kristna tron:

> 2 Kor 11:4: "Ty om någon kommer till er och predikar en annan Jesus än den vi har predikat, eller om ni tar emot en främmande ande eller ett främmande evangelium som ni tidigare inte tagit emot, då fördrar ni det bara alltför väl."
>
> Rom 16:17: "Jag uppmanar er, bröder, att ge akt på dem som vållar splittring och kan bli er till fall, i strid mot den lära som ni har fått undervisning i. Vänd er bort från dem."

Jag vill här tillägga att det så klart även funnits en del varmt troende fromma teologer vid landets lärosäten för högre utbildning, men de är idag en utrotningshotad art! Här kan det vara läge att minnas denna bibelvers:

> 2 Tim 3:16-17: "Hela Skriften är utandad av Gud och nyttig till undervisning, till bestraffning, till upprättelse och till fostran i rättfärdighet, för att gudsmänniskan skall bli fullt färdig, väl rustad för

varje god gärning."

Kyrkornas världsråd

Från Bibeln vet vi vad sann enhet är, vi kan se ett underbart exempel på det i Apostlagärningarna. Man var då ett i tron och hade omsorg om varandra. Det är vad man kan kalla "de heligas samfund" och det är Guds verk! Är det denna enhet som Kyrkornas världsråd arbetar för?

Nej, den enhet och ekumenik Kyrkornas världsråd arbetar för är av *organisatoriskt* slag. Världsekumeniken har **inte** som mål att nå fram till en gemensam tro, det skulle aldrig fungera. Men en gemensam organisation och ett ömsesidigt accepterande av varandra kan alla medlemskyrkor nå fram till. Det är alltså inte frågan om Guds plan eller hans verk, det är människors verk, och självklart är det understött av samma ondska som kommer att föra fram den yttersta tidens stora enväldiga ledare, han som i Bibeln kallas för vilddjuret, den laglöse och Antikrist. Kanske det blir en form av världskyrka under hans paraply, men där man tillåter alla olika kyrkor att ha kvar sina olika ritual och annan krimskrams. Och kanske kommer "det andra vilddjuret", "den falske profeten" (Upp 13:11-17, 19:20) att vara profet för denna världskyrka, men det återstår att se.

Det är intressant att reflektera över vad de tidiga "kyrkomötena" i kristenheten hade för mål och jämföra deras mål med det arbete Kyrkornas världsråd gör. I de tidiga kyrkomötena diskuterades och fastställdes **läran**, och detta gjorde man inte minst för att markera mot den tidens villoläror. I Kyrkornas världsråd är man helt likgiltig inför lärofrågor eftersom allt tolereras i ekumenikens namn. Den enda stora villfarelsen i Kyrkornas världsråds ögon är ovilligheten att samarbeta.

I judarnas historia ser vi att det började gå riktigt illa för folket och landet i och med att de önskade sig en kung "*så som alla folk har*" (1 Sam 8). Guds tanke var att **han** skulle vara judarnas kung, och att de på bland annat detta sätt skulle vara annorlunda än alla andra folk. Men Gud lät judarna få som de ville, och ganska snart uppstod splittring i landet, ogudaktiga kungar tillträdde och avgudadyrkan exploderade. På motsvarande sätt har det blivit med kristenheten.

I den tidiga kristenheten var det Jesus som var de kristnas högste ledare, han var deras Herre och Konung. Men ganska snabbt uppstod det rivalitet mellan olika församlingsföreståndare och en del utnämnde sig själva till biskopar över olika områden. Med tiden infördes som bekant påvedömet där påven ses som "Kristi vikarie" (precis som om Jesus skulle vara bortrest på semester!). I och med att kristenheten fick en hierarkisk ordning kom också allt mer villoläror och avgudadyrkan – exakt så som skedde med det judiska folket. Där är vi idag, men fortfarande strävar man efter en gemensam organisation och hierarki, gärna med ett enda överhuvud. Man kan säga att den första allvarliga frukten av avfallet i kristenheten var påvedömet, den sista mogna frukten blir den totala väldsekumeniken/världskyrkan samlad under den falske profeten och Antikrist. Det är inte otroligt att den Katolska kyrkan kommer att ta den ledande rollen i denna världskyrka. Uppenbarelseboken talar om "den stora skökan" som i den yttersta tiden inledningsvis spelar en viktig roll (inledningsvis "rider" hon t.o.m. på självaste Antikrist). De signalement som Bibeln ger på den stora skökan stämmer inte bättre in på någon annan än just Katolska kyrkan.

Planen för att bilda väldskyrkan tycks var denna: först ett enande av alla protestantiska kyrkor, sedan ett enande mellan den protestantiska kyrkan och den ortodoxa, och därefter ett enande med den Katolska kyrkan. Det är inte svårt att tro att påven då blir den högste ledaren för alla. Detta kan ske på ganska kort tid.

Tack o lov har Gud sett till att splittra den osunda kristenheten genom hela historien så att det inte kunnat uppstå EN samlad världskyrka med en gemensam ledare ännu. Men i den yttersta tiden skall man komma mycket nära detta mål, om än kortvarigt. Jag har tagit upp detta mer ingående i en text och inspelning från 2009 som heter "Babels torn i vår tid". Länk till det materialet finns sist i denna sida.

Vi skall även titta lite på vad Kyrkornas världsråd säger om alla andra religioner (det vill säga icke-kristna) och om mission. Detta är taget från en av Kyrkornas världsråds publikationer:

> "Inom kyrkorna förstår vi ganska litet av den visdom, den kärlek och den makt som Gud har gett människor med en annan tro eller utan tro över huvud taget, eller av de förändringar som äger rum inom andra religioner genom deras långa gemenskap med kristendomen. Vi måste börja tala med dem om Kristus medvetna om att Kristus vänder sig till dem genom oss och till oss genom dem."

Tidens tecken, del 2 – Toralf Gilbrant

Mission enligt Kyrkornas världsråd är inte mission i den "gamla vanliga" meningen utan handlar om att utöva ekumenik med andra religioner. Mission innebär då inte kristen förkunnelse av evangeliet utan istället dialog.

Här är ett häpnadsväckande citat från den svenska biskopen Carl Gustav Diehl (1906-1995) som tydligt visar var Svenska kyrkan stått länge i dessa frågor. Diehl var dessutom direktor för Svenska kyrkans mission:

> "När kyrkan kommer till de icke-kristna religionerna, så erbjuder den inte i första hand en ny lära eller ett sätt att uppträda på. Den meddelar någonting som har skett. Den kommer inte för att göra folk till kristna utan för att tala om för dem att de **är** kristna [!]. Genom försoningen är de Guds människor och föremål för hans kärlek. Eftersom detta beror helt och hållet på Guds egen gärning i Jesus Kristus, är det i och för sig likgiltigt om de tillhör den ena eller andra religionen, eller om de tillhör någon religion på det hela taget."

Den "nya" missionsstrategin handlar alltså inte om nödvändigheten av att bli frälst genom Jesus, den innebär istället att alla människor kommer att bli frälsta ändå, oavsett tro eller icke-tro! Därför räcker det med en dialog som skall ge alla parter nya insikter. Detta liberalteologiska synsätt, att alla blir frälsta, kallas för *universalism*, och det har på senare tid även arbetat sig in bland en del av landets frikyrkor. Dessa modernistiska liberala krafter kommer göra det oerhört svårt för genuina missionärer runt om i världen – om det inte redan är så, vill säga.

Liberalteologi och förvrängning av ords betydelse – en förutsättning för ekumenik

När vi nu kommer in på ämnet enhet och ekumenik, så skall vi börja med ett talande citat av den varmt **troende** teologen David Hedegård:

> "Den teologiska liberaliseringen var en av de viktigaste förutsättningarna för den ekumeniska rörelsens tillkomst."

När olika kristna samfund och kyrkor skall närma sig i en ekumenisk anda, då är det en god början om parterna rör sig med samma vokabulär. Orden kanske till att börja med har olika innebörd för de olika parterna, men har man samma uttryckssätt och ordval är det alltså en god början. På sikt förändrar man sedan

invanda begrepps innebörd för att anpassa sig än mer till motparten, samtidigt som man inför nya gemensamma begrepp, tolkningar och synsätt.

Vi skall vara medvetna om att det pågår en strategiskt planerad förändring av kristna ords och begrepps innebörd, en slags smygande "semantisk revolution". Redan på tidigt 1900-tal började ekumenikens ivrare omtolka och förändra den kristna vokabulären så att det ekumeniska arbetet skulle kunna gå smidigare att genomföra. Detta var t.ex. nödvändigt för att alla olika kyrkor och samfund skulle kunna samarbeta inom Kyrkornas världsråd – som bildades 1948. Toralf Gilbrant skriver i sin bokserie Tidens tecken, del 3:

> "Om bara ord får ha sin vanliga betydelse, har vi här [i Kyrkornas världsråds bekännelse] en trosbekännelse som skulle vara tillfredställande för alla kristna människor. Men liksom modernismen har undergrävt kristenhetens stora historiska trosbekännelser och gjort dem till rent symboliska framställningar av sanningar som nu uppfattas på ett helt annat sätt, så är Kyrkornas världsråds basis föremål för en tolkning som gör det möjligt för unitarer* och modernister att acceptera uttalandet, samtidigt som de förnekar hela dess innehåll. Modernister som förnekar Kristus som Gud, och unitarer som förnekar treenigheten, känner sig inte på något sätt utestängda från Kyrkornas världsråd, även om dess grundläggande uttalande hävdar både Kristi gudom och treenigheten."
> * förnekar både treenigheten och Jesu gudomlighet och upphöjer förnuft och vetenskap

De ekumeniska ledare som är ängsliga för att medlemmarnas motstridande syn på de bibliska sanningarna skall söndra gemenskapen, de har för att undvika en sådan splittring alltså utarbetat en vokabulär och tagit i bruk en tolkningspraxis som låter samma ord ha vitt skilda betydelser. På så sätt kan både konservativa och liberala grupper enas inom Kyrkornas världsråd. Den evangelikala ledaren James DeForest Murch (1892-1973) skrev så här om detta:

> "Ingen större fara har kommit över den kristna kyrkan än denna ekumeniska dubbelhet i avsikt att uppnå kristen enhet."

Toralf Gilbrant citerar i sin bok (del 3) språkbegåvningen David Hedegård. Begrunda detta noga, för det här förklarar väldigt väl varför alla kan samarbeta med alla, trots att vi fortfarande kan höra de gamla hederliga kristna begreppen från de värsta enhetsbyggarna:

> "Inom den nyprotestantiska teologin har man nått en utomordentlig kunnighet när det gäller att omtolka de bibliska texterna och de gamla bekännelserna. Fortfarande använder man de gamla uttrycken men ofta låter man dem betyda något helt annorlunda än de ursprungligen gjorde. På det sättet kan man förneka hela den bibliska kristendomen och ändå berömma sig av ’bekännelsetrohet’. Ett sådant bedrägeri skulle aldrig förekomma inom någon annan vetenskap än teologin!"

I samband med att det stora ekumeniska mötet hölls i Stockholm 1925, under ledning av ärkebiskop Nathan Söderblom, höll pingströrelsens ledare Lewi Pethrus ett brandtal mot detta möte. Han sa då bl.a. detta:

> "Man har övat sig oerhört med att använda ord, som döljer ens inre avsikter… Det är så detta möte framför allt kommer att verka: det suddar ut de klara linjer, som Guds Ande under århundraden arbetat fram, särskilt under och efter reformationen. Men vi har män i Svenska kyrkan, som arbetar på lång sikt. Det de inte vinner i dag, det vinner de i morgon. Och så nära, som vi nu är att öppna för katolicismen, har vi aldrig varit."

Med hjälp av bl.a. denna smygande "semantiska revolution" har det varit möjligt för protestanter att närma sig Katolska kyrkan, trots att de båda har helt olika frälsningsläror. På samma sätt har detta bidragit till att göra det möjligt för den evangeliska kristenheten att närma sig Trosrörelsen, trots att dessa båda också har olika frälsningsläror och olika syn på Jesu gudomlighet och mycket annat. Samma sak sker nu när frikyrkorna omfamnar den Katolska kyrkan. Här är det intressant att se vad en katolsk jesuit och en så kallad "kristen" mystiker säger:

> "Mystiken är en djupt mänsklig erfarenhet som man återfinner i alla kulturer och i alla tider. Det fenomen som språket pekar mot är universellt. Det kommer en tid då vi kommer att utveckla ett gemensamt sätt att tala och även någon slags gemensam teologi."
> *Se – med kärlekens öga* – William Johnston

Den som tror att det ekumeniska arbetet är i linje med Guds vilja vet förmodligen alldeles för lite om vad det bygger på för grund och vad det arbetet har för mål, i värsta fall är man okunnig om vad Bibeln har att säga om den kristna tron och kristen enhet.

Akademiker som funnit Bibeln trovärdig rakt igenom

Många liberalteologer försöker ständigt klanka ner på Bibeln som icke trovärdig. Ofta sker det genom påståenden att de olika böckerna i Bibeln är skrivna mycket senare än vad Bibeln själv anger och att det är helt andra personer som författat dessa än vad Bibeln hävdar. Inte sällan menar de att bibelböcker är författade stegvis vid olika tillfällen och av olika personer. Här är det viktigt att veta att det handlar om hypoteser eftersom teologerna inte har något annat att ta till när de vill skjuta Bibeln i sank. Men gång på gång har de måst korrigera sina hypoteser eftersom arkeologiskt material kommit i dagen och **bekräftat** Bibelns berättelser. Döda havsrullarna är ett sådant exempel. Dessa visade att Jesajas bok är betydligt äldre än vad teologerna först hade hittat på, och det belyser just detta att deras hypoteser är konstruktioner. Saknade arkeologiska bevis är liberalteologernas bästa "bevis", men den ballongen punkteras tack o lov allt oftare!

Något som blir tydligt med liberala bibelkritiska teologers utsagor om Bibeln, är att de faktiskt ljuger helt ogenerat. De vill helt enkelt inte att Bibeln skall ha rätt, och därför jobbar de frenetiskt med att undergräva Bibelns trovärdighet. Tyvärr är det ofta så att media är pigga på att citera just dessa bibelförvrängare. Men tack o lov finns det akademiskt skolade forskare som kan bistå oss med sina rön om Bibelns trovärdighet. Jag skall lyfta fram några nerkortade exempel från Toralf Gilbrants bok Tidens tecken, del 2:

Archibald Henry Sayce (1846-1933) var en engelsk professor och assyriolog som under en längre tid var en övertygad modernist. Men under hans tid kom arkeologin i Mellanöstern fram med mer och mer fynd och fakta som bekräftade Bibelns historiebeskrivning. Han insåg då att hans tidigare förutfattade idéer och hypoteser inte stämde och kunde därför skriva följande i en av sina böcker:

> "Jag tvivlar inte ett ögonblick att försäkra att undersökningarna i Assyrien och Egypten helt och fullt bekräftar Gamla testamentets upplysningar."

Aapeli Saarisalo (1896-1986) var en finsk professor och bibelarkeolog vid Universitetet i Helsingfors. Han skrev följande:

> "Arkeologin känner inte till ett enda faktum som strider mot upplysningarna i Bibeln."

James Oliver Buswell (1895-1977) var en amerikansk teolog. Han skrev följande:

> "Under hela min akademiska karriär vid universitet och högre skolor, såväl i min lärartjänst under en period på 35 år, medan jag försökt hålla mig välinformerad om biblisk vetenskap, har jag aldrig stött på något som helst faktum som inte överensstämmer med vittnesbördet om Bibelns fullkomlighet på alla områden… Mitt vittnesbörd är att det Bibeln har att säga om vilket ämne som helst är sant och trovärdigt… Det är inte bara det att Bibeln aldrig kunnat bevisas vara falsk, utan om och om igen har den visat sig vara den sanna källan av ljus som den gör krav på att vara… Jag har levt i sällskap med den mitt bland filosofer och världsliga tendenser vid våra moderna universitet och högskolor, såväl som vid antibibliska teologiska institutioner, och jag har funnit att den är sann på varje punkt, där den blir satt på prov."

En teolog och professor vid Lunds universitet, skrev:

> "Jag har aldrig kunnat finna något i Bibeln som inte skulle vara sant eller pålitligt… De allra flesta, enligt min åsikt alla de så kallade moderna bibelkritiska angrepp på de bibliska böckerna är nu anklagelser utan grund. De är rena hypoteser som läggs fram med stor säkerhet och många ord, men utan att man har ett enda dokumentariskt eller faktiskt stöd för dem man lägger fram… **De olika hypoteser som läggs fram av den så kallade bibelkritiken, är ingalunda framsprungna av någon slags forskning eller iakttagelse av verkligheten. De har inte något som helst med vetenskap att göra.** Men de är alla samma försök att komma ifrån det stötande och obekväma i Bibeln… Den verkliga forskningen, vare sig man nämner den historiska, den arkeologiska eller den språkliga, har med sina nya fynd mycket ofta gett Bibeln rätt inför både en och den andra bibelkritiska hypotesen. Inte ett enda fall finns där en tidigare framställd bibelkritisk hypotes fått något stöd eller någon bekräftelse. Men vi kan få fram en väldig mängd exempel på hur nya arkeologiska fynd har gett Bibeln rätt emot bibelkritiken."

Detta härliga citat blir väl en bra och upplyftande bra avslutning på denna text!

/Lennart

Källor:

- *Tidens tecken, del 2 och 3* – Toralf Gilbrant, även författare till bl.a. Studiebibeln i fem band

- *Ekumenismen och Bibeln* – David Hedegård, teologie doktor, (första upplagan av samma bok hade då som rubrik: *Söderblom, påven och det stora avfallet)*

Läs/lyssna vidare:

• Babels torn i vår tid

• Bibelns historiska tillförlitlighet – Del 1: Arkeologin bekräftar

• Samlingssida med material om ekumenik